

MY FRIEND THE ART

7. FEB—7. JUN 2026

Egill Sæbjörnsson

Udstilling / Exhibition

7/2 — 7/7 2026

Nordatlantens Brygge / The North Atlantic House

Strandgade 91, 1401 Copenhagen

Kurator / Curator

Silke Calmer Dinesen

Udstillingsteam / Exhibition Team

Ásta Stefánsdóttir, Thomas Darling, Hjalti Johannesen,
Arnfinnur Amazeen

Direktør / Director

Karin Elsbudóttir

KATALOG / CATALOGUE

Oversættelse / Translation

René Lauritsen

Design

Rasmus Brøndsted

Redaktion / Editorial team

Silke Calmer Dinesen, Ásta Stefánsdóttir, Birgir Thor Møller

ISBN: 978-87-93411-23-4

© 2026 Nordatlantens Brygge

Tak til / Thanks to

15. Juni Fonden, A.P. Møller og Hustru Chastine Mc-Kinney
Møllers Fond til almene Formaal, Augustinus Fonden, Axel
Muusfeldts Fond og Statens Kunstfond

A.P. MØLLER FONDEN

AUGUSTINUS FONDEN

AXEL MUUSFELDT'S FOND

4 VELKOMMEN / WELCOME

Af/by Karin Elsbudóttir

8 MY FRIEND THE ART

Egill Sæbjörnsson i samtale med kurator
Silke Calmer Dinesen
Egill Sæbjörnsson in conversation with
curator Silke Calmer Dinesen

28 KUNSTNERBIOGRAFI / ARTIST BIOGRAPHY

30 KUNST- & KULTURPROGRAM

VELKOMMEN

DK Det er en stor glæde at præsentere *My Friend the Art*, den første store soloudstilling i Danmark med den verdensberømte islandske kunstner Egill Sæbjörnsson.

Udstillingen udfolder sig som et sanseligt univers, hvor den besøgende mødes af monumentale farveblyanter, tilsyneladende klassiske hvide skulpturer med overraskende, animerede overflader, samt blomsterrelieffer, der aktiveres og farves af lysende projektioner.

Med både humor og fantasi foreslår udstillingen en alternativ indgangsvinkel, hvor kunsten forstås som en slags livsform, der har udviklet sig side om side med mennesket – som én art blandt andre arter.

Farve, form og materiale behandles som noget, der gennem samarbejde med mennesker kan fremkalde glæde og give anledning til nye måder at forholde sig til verden på. Her fremstår kunsten som en kraft snarere end som genstande. Kunsten er noget, vi lever sammen med og noget, der former os, ligesom vi former den.

Udstillingen gør sig også overvejelser om kunst som omsorg og om kunstens helende potentiale. Denne dimension understreges gennem inddragelsen af tegninger af den islandske pioner inden for kunstterapi, Sigríður Björnsdóttir, samt gennem rum og møbler, der inviterer publikum til selv at tegne og skabe.

My Friend the Art skildrer forholdet mellem kunst og menneske som et venskab. Et gensidigt, åbent, legende og konstruktivt forhold, hvor deltagelse, sanselige oplevelser og omsorg står helt centralt.

Udstillingen er gjort mulig takket være generøs støtte fra 15. Juni Fonden, A.P. Møller og Chastine Mc-Kinney Møller Fonden til Almene Formaal, Augustinus Fonden, Axel Muusfeldts Fond samt Statens Kunstfond.

Karin Elsbudóttir
Direktør, Nordatlantens Brygge

WELCOME

EN It is a great pleasure to present *My Friend the Art*, the first large-scale solo exhibition in Denmark with the world-renowned Icelandic artist Egill Sæbjörnsson.

The exhibition unfolds as a sensorially engaging universe featuring monumental coloured pencils, seemingly classical white sculptures with animated surfaces, and floral reliefs that are activated and coloured by luminous projections.

Through humour and speculative thinking, the exhibition proposes an alternative framework in which art is understood as a form of evolutionary life – an Object Species – developing alongside humanity.

Colour, form and material are treated as qualities that, in collaboration with humans, are capable of generating joy and new ways of relating to the world. Art emerges here as a force rather than as objects something we coexist with, and something that shapes us just as we shape it.

The exhibition also reflects on art’s caring and healing potential. This dimension is emphasised through the inclusion of drawings by the Icelandic pioneer of art therapy, Sigríður Björnsdóttir, as well as through spaces and furniture that invite visitors to draw and create themselves.

My Friend the Art reflects the relationship between art and humanity as a form of friendship – open, playful, and constructive – where participation, sensory experiences and care are central.

The exhibition is made possible by the generous support of the 15. Juni Foundation, A.P. Møller and Chastine McKinney Møller Foundation, Augustinus Foundation, Axel Muusfeldt Foundation and The Danish Arts Foundation.

Karin Elsbudóttir
Director, North Atlantic House

Egill Sæbjörnsson
Macho Sculpture from the 50's &
Macho Sculpture from the 80's
2023

Exhibition view from: Egill Sæbjörnsson and
Infinite Friends of the Universe at The National
Gallery of Iceland, 2023-2024. Iceland

Photo: Sigurður Gunnarsson

MY FRIEND THE ART

EGILL SÆBJÖRNSSON I SAMTALE MED
KURATOR SILKE CALMER DINESEN

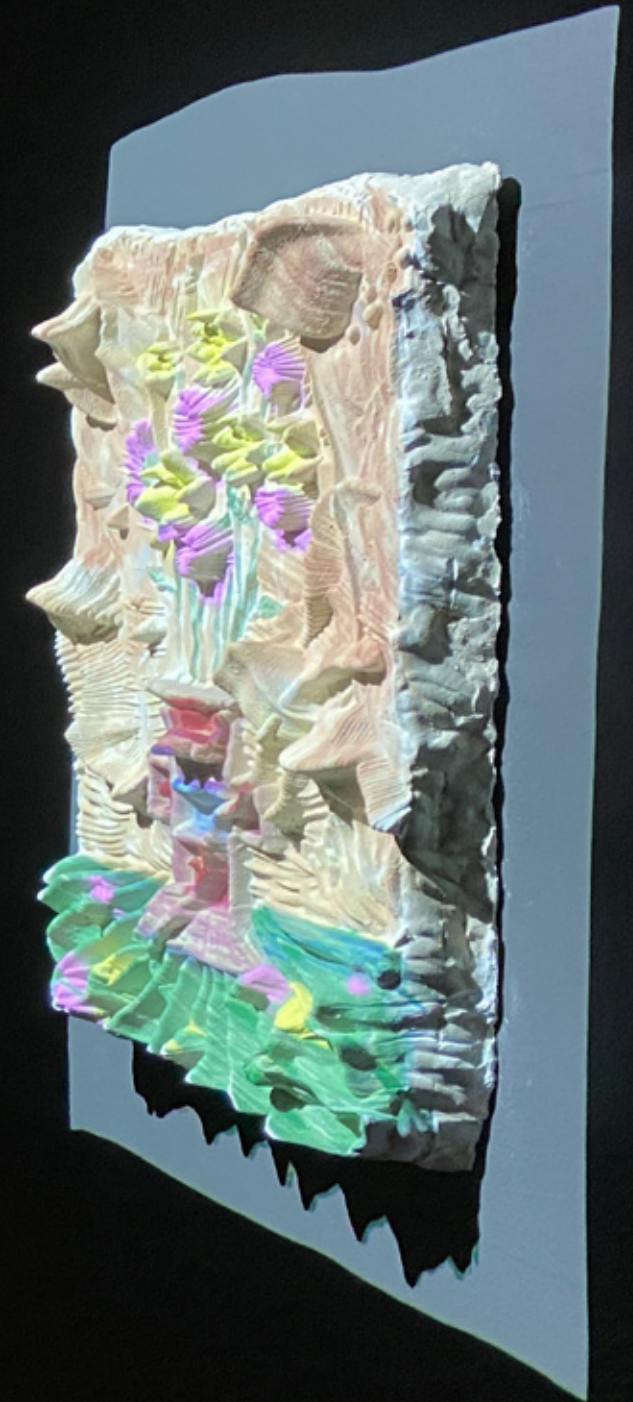
S Egill, det virker, som om du i din kunstneriske praksis er meget optaget af at udfordre de dualismer, der ligger til grund for den vestlige tænkning. Du har ofte talt om at sætte spørgsmålstejn ved de nedarvede sandheder, der styrer vores opfattelser og adfærd – og nogle gange kan virke begrænsende. Efter vores samtaler og arbejdet med at skabe udstillingen *My Friend the Art* føles det, som om mange af de her temaer mødes og samles netop her – blandt andet din idé om kunsten som et væsen, en særlig art, der lever side om side med os, og om dit forhold til kunst som noget, der kan nære og hele os. Er du enig i det?

E Ja, helt bestemt. For at begynde med det, jeg arbejder med i min praksis, så handler det om, at begreber som “levende” og “død”, “tid” eller “køn” – ja, selv spørgsmålet om, hvad kunst overhovedet er – bliver fremlagt for os som absolutte sandheder. Vi bliver belært om disse begreber på et tidligt tidspunkt i livet, vi sætter sjældent spørgsmålstejn ved dem, og de ligger indlejret i selve sproget. Men de er jo kulturelle konstruktioner og ikke nødvendigvis præcise beskrivelser af virkeligheden. I

EGILL SÆBJÖRNSSON IN CONVERSATION WITH
CURATOR SILKE CALMER DINESEN

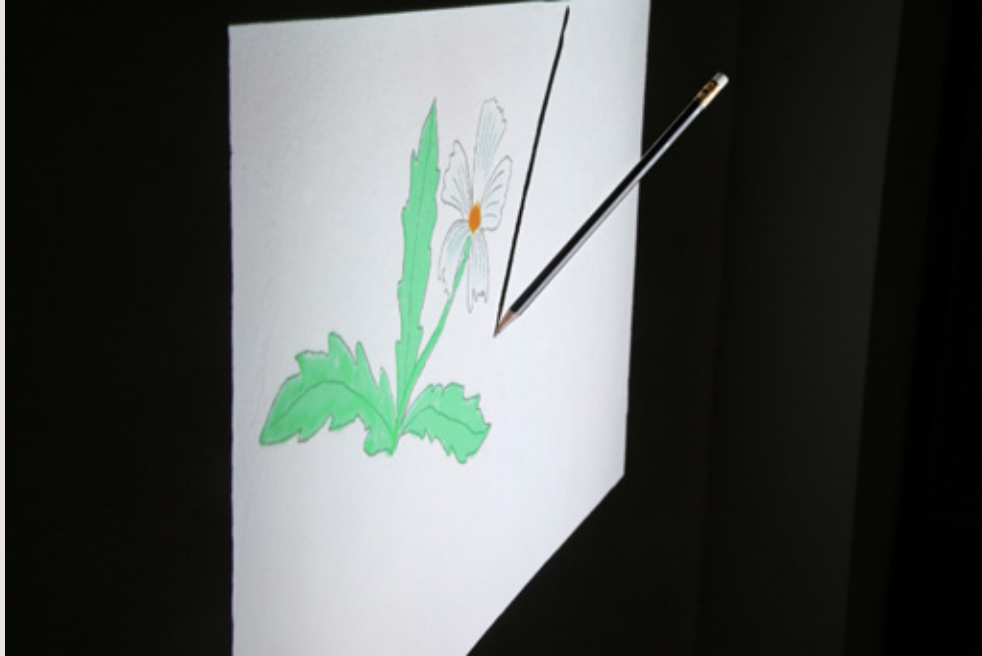
S Egill, throughout your artistic practice you seem consistently committed to challenging the dualisms that structure Western thought. You have often spoken about questioning inherited truths that shape perception and behaviour, sometimes in limiting ways. After our conversations and the process of shaping *My Friend the Art*, it feels as though many of these concerns have converged here – including your idea of art as a species that walks alongside us, and of the relationship with art as something that can nourish and heal. Would you agree?

E Yes, very much so. I think we found a nice approach. So, to start with what I’m doing in my practice, concepts such as ‘living’ and ‘dead’, ‘time’ or ‘gender’, even about what art is, are presented to us as absolute truths – learned early, rarely questioned and embedded in language itself. But these categories are cultural constructs, not necessarily accurate descriptions of reality. Rather than accepting them wholesale, I am interested in proposing another framework. So if we take the example of ‘living versus dead’ let’s exercise talking about structures that arise, assemble, transform, disintegrate and reassemble.

Egill Sæbjörnsson
Flower Vases
2021

Installation view: Borås Bright Art. Cur. Aleksandra
Stratimirovic. Borås Kunstmuseum, 2022. Sweden
Photo: Egill Sæbjörnsson

Egill Sæbjörnsson
The Picture Draws Us
 2014

Photo: Egill Sæbjörnsson

Egill Sæbjörnsson
Object Species – drawing for a flyer by Egill Sæbjörnsson
 2021

Object species - Lecture Performance.
 Hamburger Bahnhof – Museum für Gegenwart
 (Museum of Contemporary Art), Berlin, 2021.
 Part of the open call "Take the Space" within
 the program of "Institutions Extended" (2019-
 2022) created and executed by artist Marina
 Naprushkina.

Egill Sæbjörnsson
Crying Sculpture
2014

Installation view from "In Fantasy of Music", solo show at Hopstreet gallery, Brussels, 2014 Belgium

Photo: Egill Sæbjörnsson

stedet for bare at tage dem for gode varer, er jeg interesseret i at rammesætte dem på en anden måde. Hvis vi nu tager begrebsparret "levende versus død" som eksempel, kan vi øve os i at tale om det på en anden måde; om strukturer, der opstår, samler sig, forandrer sig, går i opløsning og samler sig igen.

Set på den måde er liv og død ikke modsætninger, men faser i kontinuerlige processer. Grænsen mellem levende og ikke-levende materie bliver porøs. I mit arbejde forsøger jeg at opløse den skarpe opdeling og i stedet behandle liv og død som variationer af samme tilstand. Alt kan ses som både levende og dødt på samme tid. Og det giver os et nyt paradigme, vi kan anskue en masse ting igennem, også vores forhold til kunst.

Det, vi kalder et menneske, et "individ", består jo reelt af en helt enormt kompleks konstellation af processer: Vores DNA fungerer som en slags overordnet arbejds-tegning, ja, men samtidig rummer vi også bakterier, mikrober, mineraler og utallige samspil mellem synlige og usynlige aktører. Et menneske er ikke én enkeltstående enhed, men en midlertidig sammensætning af elementer – en struktur eller et konglomerat, der bliver til og til sidst spredes igen. Vi har fået fortalt at livet begyndte med enkeltceller. Men det giver ikke rigtig mening for mig. De processer, der førte til (og stadig fører til) enkeltceller, må også tages med i fortællingen. Og så ser vi, at vores rejse ikke begyndte med enkeltceller, men allerede var i gang før det. Derfor kan vi lige så godt sige, at vi nedstammer fra magma og ikke fra enkeltceller. Det lyder også ret godt: "From Magma to Mankind" – fra magma til menneske.

Jeg er optaget af at undersøge alternative perspektiver, der kan vise sig at være mere generøse, mere retvisende, og måske også bedre for den måde, vi lever sammen på. Tænk bare på biologen Lynn Margulis, som sammen med James Lovelock udviklede Gaia-teorien. De udfordrede de fremherskende videnskabelige paradigmer ved at insistere på, at samarbejde snarere end konkurrence kunne være en grundlæggende drivkraft bag evolutionen. Den form for tænkning, der både er selvstændig og ikke lægger under for velkendte dogmer, har været dybt inspirerende for mig.

From this perspective, life and death are not opposites but phases within continuous processes. The boundary between animate and inanimate matter becomes porous. In my work, I try to dissolve this division and treat them as variations of the same condition. Everything can be seen as alive and as dead simultaneously. And that gives us a new paradigm to look at a lot of things with, including our relationship with art.

What we call a 'person' emerges from an extraordinarily complex constellation of processes: DNA as a blueprint, yes, but also bacteria, microbes, minerals and countless interactions between visible and invisible agents. A human is not a singular entity but a temporary configuration – a structure or a conglomerate that comes into being and eventually disperses. We were taught that life began with single cells. But that makes no sense to me. The processes that led and still lead to single cells must be counted into our story as well. So we can see that our journey didn't begin with single cells, but was already underway before that. So, we may just as well say that we come from magma and not from single cells. 'From Magma to Mankind' sounds kind of nice too.

I am interested in how alternative perspectives might be more generous, more accurate and perhaps more beneficial to how we live together. Think of the biologist Lynn Margulis, co-developer of Gaia theory with James Lovelock, who challenged dominant scientific paradigms by insisting on cooperation rather than competition as a fundamental evolutionary force. That kind of thinking – independent, resistant to dogma – has been deeply influential for me.

Many of our foundational ideas – about time, space, dimensionality, life and death – are centuries old. As an artist and thinker, I feel compelled to observe the world as carefully as I can and to draw my own conclusions from lived experience rather than inherited frameworks.

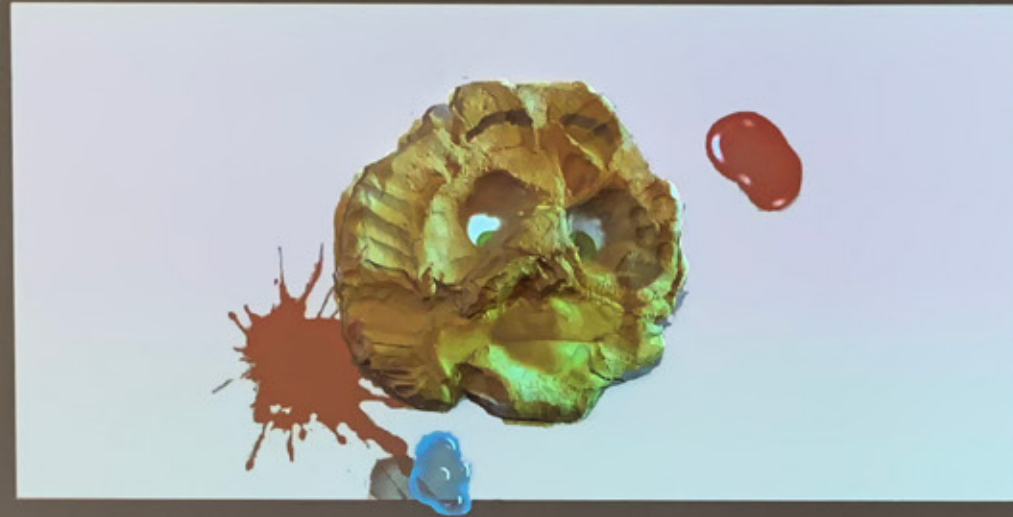
OBJECT SPECIES

S Another recurring idea in your work is that all structures ultimately share a common origin or ancestor –

Egill Sæbjörnsson
The reading corner
2019

Commissioned by Friends with books - art book fair.
Hamburger Bahnhof - Museum für Gegenwart
(Museum of Contemporary Art), Berlin.

Cur: Vanessa Adler & Savannah Gorton
Photo: Ted Berglund

Mange af de grundlæggende idéer, der former vores tænkning – om tid, rum, dimensioner, liv og død – er flere hundrede år gamle. Som kunstner og som tænkende væsen føler jeg mig forpligtet til at iagttage verden så omhyggeligt, jeg kan, og drage mine egne konklusioner ud fra mine levede erfaringer, frem for at læne mig op ad nedarvede rammer og tankemønstre.

OBJEKT-ARTER

S En anden tilbagevendende tanke i dit arbejde er, at alle strukturer i sidste ende deler det samme fælles ophav – nemlig magma, eller endda den oprindelige gassky, der gik forud for den – og at kunst derfor kan forstås som én art blandt mange andre. Det peger på en radikalt anderledes måde at forholde sig til kunst på: Ikke som et objekt, vi forbruger, men som et væsen, vi sameksisterer med.

E Netop. I min bog *Stones according to Egill Sæbjörnsson* (Revolver Verlag, 2012) og i min foredrags-performance *From Magma to Mankind* (2020) har jeg peget på magma som et fælles oprindeligt ophav, ikke kun til menneskeheden, men til alle materielle former. Jeg valgte dels magma, fordi det rimer på ”mankind” – M og M – men også fordi magma som materiale udviser skellene mellem geologi, biologi og kultur.

Kunst kan i denne sammenhæng forstås som en ikke-menneskelig art – eller det, jeg kalder en objekt-art; et begreb, jeg introducerede i min foredrags-performance *Object Species* (2022). Kunst udspringer af materialer, der allerede findes i verden på forhånd – farve, form, tekstur, stofflighed – og som aktiveres gennem gentagen

magma, or even the primordial gas cloud that preceded it – and that art, therefore, can be understood as a species among others. This suggests a radically different way of relating to art: not as an object we consume, but as a being we coexist with.

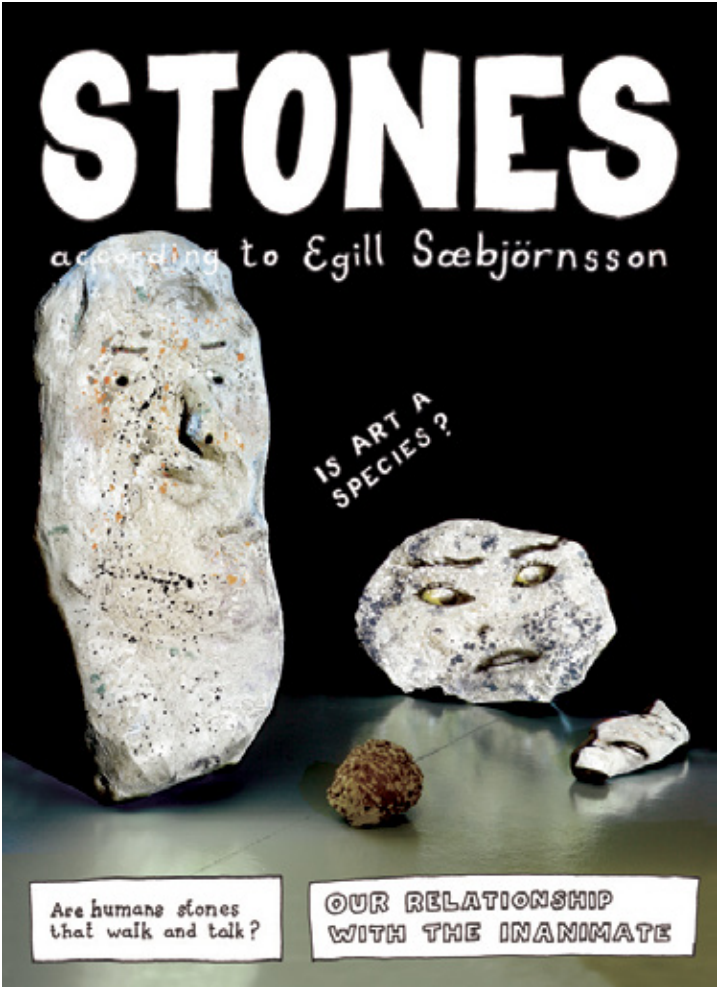
E Exactly. In my book *Stones according to Egill Sæbjörnsson* (Revolver Verlag 2012) and in the lecture-performance *From Magma to Mankind* (2020), I proposed magma as an ancestor – not only of humanity, but of all material forms. I chose magma partly because it rhymes with mankind – M and M – but also because it collapses distinctions between geology, biology and culture.

Art, in this sense, can be understood as a Non-Human Species, or what I call an Object Species – a term I introduced in my lecture-performance *Object Species* (2022). Art originates in materials that pre-exist us – colour, shape, texture, matter – activated through repeated human engagement. Over time, these gestures accumulate into what we call art and also art history, which I see as the evolutionary history of art as a species.

When we move from thinking in terms of ‘objects’ and ‘beings’ to thinking in terms of structures on an equal footing, hierarchies begin to dissolve. Art becomes a force rather than a product – a non-human being with traits, behaviours and dependencies. It reproduces through collaboration (like we do), shapes us as much as we shape it, and evolves alongside us. In this sense, art and humanity are co-constitutive. And in my conversation with Jane Bennett in *STONES according to Egill Sæbjörnsson* and in her book *Vibrant Matter: A Political Ecology of Things* (Duke University Press, 2009), she explains how this viewpoint can be beneficial for humanity when

Published by Künstlerhaus Bremen and Revolver Verlag, Germany, 2012

Cover image from the work *The Egg or the Hen, Us or Them*, by Egill Sæbjörnsson. 2011

bearbejdning af menneskehånd. Over tid hober de greb sig op til det, vi kalder kunst, og også til kunsthistorien, som jeg anskuer som en slags evolutionshistorie for kunsten som art.

Når vi bevæger os væk fra at tænke i “objekter” og “væsener” og i stedet tænker i strukturer, der står på lige fod med hinanden, begynder hierarkierne at opløses. Kunsten bliver til en kraft snarere end et produkt – et ikke-menneskeligt væsen med sine egne træk, adfærd og afhængigheder. Kunsten reproducerer sig gennem samarbejde (ligesom vi gør), den former os lige så meget, som vi former den, og den udvikler sig side om side med os. I den forstand er kunst og menneskehed gensidigt konstituerende. Det beskæftiger jeg mig også med

repositioning us in our environment, our world, in nature, so we understand things more deeply and can alter our behaviour to a more successful path than the destructive one we have been on.

ART AS A MODALITY OF CARE

S This exhibition seems to approach art not only as a species, but also as a companion – something that supports, nourishes and even heals. Expression through colour and form is intuitively understood as emotionally sustaining, but this idea is also increasingly supported by research. From a child’s instinctive urge to draw to the

i min samtale med Jane Bennett i *STONES according to Egill Sæbjörnsson*, og i hendes bog *Vibrant Matter: A Political Ecology of Things* (Duke University Press, 2009) forklarer hun, hvordan dette synspunkt kan være til gavn for mennesket: Det kan hjælpe os med at se anderledes på vores egen position i forhold til vores omgivelser – på vores plads i verden, i naturen, så vi opnår en dybere forståelse for tingene og kan ændre vores adfærd og slå ind på en mere bæredygtig vej.

KUNSTEN SOM OMSORGS PRAKSIS

S Udstillingen synes ikke kun at anskue kunsten som en selvstændig art, men også som en ledsager, der kan støtte, nære og endda hele os. Vi har intuitivt en fornemmelse af, at det at udtrykke sig gennem farve og form er godt for følelseslivet, men den fornemmelse understøttes også i stigende grad af forskning. Det er en grundlæggende impuls, lige fra barnets instinktive trang til at tegne til den voksnes ubevidste kruseduller. Selvom den dimension længe har været til stede i dit arbejde og i dit liv, bliver den sjældent fremhævet. Vil du sige, at det perspektiv blev en central drivkraft for *My Friend the Art*?

E Helt bestemt – og tak til dig, Silke, fordi du hjalp os i den retning. Mit forhold til kunst som en helende kraft er dybt personligt. Sammen med min mor, Ágústa Oddsdóttir, har jeg arbejdet med arven efter den islandske kunstner og pioner inden for kunstterapi, Sigríður Björnsdóttir. Min mor deltog i kunstterapi hos Sigríður, da hun var i begyndelsen af fyrreerne, og også jeg fandt tilflugt i kunsten helt fra barndommen og op gennem teenageårene.

S Din mor har skrevet bogen *Art Can Heal: The Life and Works of Sigríður Björnsdóttir* (König Books, 2023), som du var med til at tilrettelægge, og som bl.a. rummer et interview med Hans Ulrich Obrist. Bogen blev udgivet af Hauser & Wirth i New York her i efteråret, hvilket tyder på, at de her idéer vækker stadigt tydeligere genklang nu. Oplever du, at hele den samtale føles mere påtrængende i de seneste år?

E Ja, i høj grad. Tanken om kunst som en omsorgsprak-

adult’s unconscious doodle, the impulse seems fundamental. Although this dimension has long been present in your work and biography, it is rarely foregrounded. Would you say that sharing this perspective became a central motivation for *My Friend the Art*?

E Absolutely – and thank you for guiding us in that direction, Silke. My engagement with art as a healing force is deeply personal. Together with my mother, Ágústa Oddsdóttir, I have worked closely with the legacy of the Icelandic artist and art therapy pioneer Sigríður Björnsdóttir. My mother attended art therapy sessions with Sigríður in her early forties, and I, too, found refuge in art from childhood through adolescence.

S Your mother authored *Art Can Heal: The Life and Works of Sigríður Björnsdóttir* (König Books, 2023), which you coordinated, with an interview by Hans Ulrich Obrist. The book launch at Hauser & Wirth in New York this autumn suggests a growing resonance around these ideas. Do you feel this discourse has gained urgency in recent years?

E Very much so. Art as a modality of care has become increasingly visible over the past decade, though Sigríður was working in this way as early as the 1950s – primarily in hospitals, particularly with children. At the time, her work was not recognised as art but as something belonging to the realm of medicine. In retrospect, she was a double pioneer: one of the founders of art therapy and an early practitioner of care-based art.

There is a parallel here with Marcel Duchamp, whose conceptual gestures were initially misunderstood and only fully appreciated decades later. Sigríður’s work is now being reconsidered in a similar way.

These days, my mother and I are collaborating with a group of curators in Paris called *Initiative for Practices and Visions of Radical Care*. Together, we are planning a contribution to an exhibition in Riga as part of the Survival Kit Festival, where Sigríður’s practice will form the point of departure.

Here in Copenhagen, in our exhibition *My Friend the Art*, Sigríður participates as a guest artist. These works

sis er blevet stadigt mere synlig i løbet af det seneste årti, selv om Sigríður faktisk arbejdede sådan allerede i 1950’erne – primært på hospitaler, og især med børn. Dengang blev hendes arbejde ikke anerkendt som kunst, men som noget, der hørte det medicinske område til. Set i bakspejlet var hun en pioner i dobbelt forstand: Hun var en af kunstterapiens grundlæggere og en tidlig udøver af omsorgsbaseret kunst.

Her kan man se en parallel til Marcel Duchamp, hvis konceptuelle greb i starten blev misforstået og først for alvor værdsat årtier senere. Sigríðurs arbejde bliver nu taget op til fornyet overvejelse på en lignende måde.

For tiden samarbejder min mor og jeg med en kurator-gruppe i Paris under titlen *Initiative for Practices and Visions of Radical Care*. Vi planlægger i fællesskab et bidrag til en udstilling i Riga som del af Survival Kit Festival, hvor Sigríðurs praksis bliver udgangspunktet.

Her i København er Sigríður med i udstillingen *My Friend the Art* som gæstekunstner. Det er værker, der ikke er blevet lavet med et publikum eller et marked for øje; de er simpelt hen opstået ud af glæden ved at skabe. Dermed rummer de et radikalt nej til at lave nøje udtænkt kunst frem for at lave kunst for sin egen fornøjelses skyld.

Sigríður sagde på et tidspunkt til mig, at hun i sin tid syntes, at landskabsakvareller var enormt kedelige – indtil hun begyndte at lave dem selv og oplevede en dyb glæde ved det. Det blev hun ved med i flere årtier. For mig er det selve kernen i hendes praksis. Det handler som kunst som noget, der gør én selv glad, ikke som noget, man skaber for andres skyld. På den måde tog hun specialisternes autoritet ud af ligningen og gav den kreative handlekraft tilbage til alle. Som Sigríður selv ofte sagde: Det at lave kunst er noget iboende i alle mennesker.

AT UDFORSKE OG UDTRYKKE SIG SELV

S Det virker, som om udstillingens fokus flytter sig fra at rammesætte det helende element som sådan til også at skabe situationer, hvor man måske aktivt kan opleve en sådan healing. Kunne du sige noget om betydningen af at udforske og udtrykke sig selv gennem det at skabe

– made not for an audience or a market, but for the pleasure of making – embody a radical refusal of making intellectual art rather than for one’s own pleasure.

Sigríður once told me that she initially found landscape watercolours boring – until she began making them herself and experienced profound joy. She continued for decades. That, to me, is the essence of her practice: art as satisfaction, not performance. In doing so, she dismantled the authority of specialists and redistributed creative agency to everyone. As Sigríður herself often said, art is intrinsic in all people

EXPLORING AND EXPRESSING ONESELF

S In this exhibition, the focus seems to shift from framing healing to creating situations where healing can be actively experienced. Could you reflect on the importance of exploring and expressing oneself through making – and how this is reflected in the inclusion of Sigríður Björnsdóttir’s recent drawings?

noget – og hvordan det afspejler sig i inddragelsen af Sigríður Björnsdóttirs nyere tegninger?

E I udstillingen viser vi et udvalg af Sigríður Björnsdóttirs seneste tegninger. Hun beskriver dem som enkle øvelser i at lege med primærfarver – i at vende tilbage til dem igen og igen uden at blive træt af dem. Hun lever nu med demens, men tegner og maler stadig. Ifølge hendes datter, Vera Roth, sker der noget bemærkelsesværdigt, når Sigríður arbejder med farver: Demenssymptomerne træder for en stund i baggrunden, og hun bliver mere sig selv. At se hende arbejde – ofte på et hospital – peger tilbage på dengang, hun gennem årtier støttede børn ved hjælp af kunsten på hospitaler.

S Du har to mangeårige samarbejdspartnere, trolde Ugh & Boogar, der blandt andet er kendt for at overtage Venedig Biennalen i 2017, da du repræsenterede Island. De er også til stede her i form af deres farvekridt og borde (som tidligere er blevet vist under messen Friends with Books på Hamburger Bahnhof i Berlin i 2018). Hvorfor var det vigtigt at have dem med i den her sammenhæng?

E At tage udgangspunkt i troldenes farvekridt var et smukt forslag. Trolde handler netop om at handle ud fra en følelse af begejstring. Deres tilstedeværelse bygger videre på Sigríðurs tanke om kunsten som et rum, der handler om udforskning snarere end om intellektuelle kraftpræstationer. Foran hendes tegninger har vi placeret kæmpestore farvekridt, der tilhører mine fantasivenner – de 36 meter høje trolde Ugh & Boogar – sammen med små borde og stole. Besøgende, både børn og voksne, er velkomne til at tage papir og farvekridt, mærke efter hvordan de har det lige nu, og tegne det. Og så kan de tage tegningen med hjem, fordi den er deres helt egen.

Dette enkle greb gør det muligt at opleve kunst som en form for direkte kommunikation frem for et spørgsmål om fortolkning. Det er legende, kropsligt og tæt forbundet med de helende og relationelle aspekter af kunsten, som udstillingen ønsker at fremhæve.

E In the exhibition, we present a selection of Sigríður Björnsdóttir's most recent drawings. She describes them as simple exercises in playing with primary colours – returning to them repeatedly without boredom. Now living with dementia, she continues to draw and paint. According to her daughter, Vera Roth, something remarkable happens when Sigríður engages with colour: the symptoms of dementia momentarily recede, and she becomes more fully herself. Watching her work – often in a hospital setting – echoes the way she supported children through art in hospitals for decades.

S Your long-standing collaborators, the trolls Ugh & Boogar – who famously took over the Venice Biennale in 2017 when you represented Iceland – also appear here through their crayons and tables (shown during the Friends with Books fair at Hamburger Bahnhof in Berlin 2018). Why was it important to include them in this context?

E Using the trolls' crayons as a point of departure was a beautiful suggestion. The trolls are all about acting on excitement. Their presence extends Sigríður's idea of art as a space for exploration rather than intellectual achievement. In front of her drawings, we have placed the giant crayons of my imaginary friends, the 36-metre-tall trolls Ugh & Boogar, along with small tables and chairs. Visitors – children and adults alike – are invited to pick up crayons and paper, sense how they feel in the moment, and draw it. And then they take the drawing back home, as it is their personal item.

This simple gesture allows people to experience art as a form of direct communication rather than interpretation. It is playful, embodied and closely connected to the healing and relational qualities of art that the exhibition seeks to foreground.

Egill Sæbjörnsson
The Troll Crayons
2025

Photo: Egill Sæbjörnsson

OM FARVE, SPEKTRE OG IKKE-BINÆR TÆNKNING

S Vores samtaler om kunst som en kraft snarere end som genstande leder tanken hen på filosofen Luce Irigaray, som har peget på, at farve som begreb kan være med til at vise vejen væk fra binær tænkning – den kan hjælpe os med at forstå forskelle som noget, der ligger på et spektrum snarere end som direkte modsætninger. Farve bliver i den forstand både et konceptuelt og et helende redskab.

E Præcis. Farver udvider opfattelsesevnen. De giver plads til mangfoldighed frem for modsætninger. I den her udstilling fungerer farven både på et arkitektonisk og følelsesmæssigt plan: Tæpper forbinder etagerne, malede vægge og gardiner sætter rummet i bevægelse, og tegninger og skulpturer træder frem som direkte, kropslige erfaringer. Udstillingen præsenterer ikke kunst som noget fjernt eller monumentalt, men som en venlig, omsorgsfuld tilstedeværelse. Lyden bruges med samme formål: At binde det hele sammen, så det bliver til en følelsesmæssig oplevelse i stedet for en slags intellektuel og kølig hvid kube-udstilling, som stadig er standarden i kunstverdenen.

I underetagen peger de generative videoskulpturer på, at selv skulpturelle former er aktive – de er ikke bare statiske objekter, men strukturer, der reagerer på deres omverden og har deres egen handlekraft. Ovenpå spiller farven hovedrollen. Alt – fra lyssætningen til tekstilerne – behandles som en del af værket. Selve omgivelserne bliver en medspiller. På plakaten ser vi det blå gardin med en fod som en del af det hele. For mig afspejler det også, at gardinerne, værkerne og tæpperne alle er performere i sig selv. Værkerne står der ikke bare dér for at blive kigget på; de er aktive, de performer.

S Det føles også lidt som at være i en butik?

E Ja, hele opsætningen er en kommentar til forbrugisme, som bygger på en form for begejstring, men som ofte tjener de store virksomheders sag mere end det enkelte menneskes. Skønheden ved butiksmiljøerne er dog vigtig, for skønhed i omgivelserne betyder virkelig meget.

COLOUR, SPECTRUMS AND NON-BINARY THINKING

S Our discussions about art as a force rather than as objects bring to mind the philosopher Luce Irigaray, who proposed colour as a way of escaping binary thinking – understanding difference as spectral rather than oppositional. Colour, in this sense, becomes both a conceptual and a healing tool.

E Exactly. Colour expands perception. It allows for multiplicity rather than opposition. In this exhibition, colour operates architecturally and emotionally: carpets connect floors, painted walls and curtains animate the space, and drawing and sculpting are offered as direct, bodily experiences. The exhibition presents art not as something distant or monumental, but as a friendly, nurturing presence. The use of sound serves the same purpose, tying the experience together into an emotional experience rather than an intellectual, cold, white cube art exhibition, which is still the standard in the art world.

Downstairs, generative video sculptures suggest that even sculptural forms are active – responsive structures with agency rather than static objects. Upstairs, colour takes centre stage. Everything – from lighting to textiles – is treated as part of the artwork. The environment itself becomes a collaborator. In the poster we see the blue curtain with a foot as part of it. For me it somehow represents the curtains, the artworks, the carpets, as performers in their own right. The artworks don't just stand there to be looked at; they are performing.

S It also feels a bit like being in a store?

E Yes, the whole setup is a commentary on consumerism, which is based on excitement, but usually serves the big companies more than the individual. All the beauty in store environments is important though, as beauty in the environment is so important.

Egill Sæbjörnsson
Hase rennt nach Hause
2004

Gouache on paper

S Kan udstillingen i sidste ende siges at fremføre den tanke, at kunsten, menneskeheden og verden udspringer af det samme fælles stof – og at det er et delt udgangspunkt, vi med fordel kunne være mere opmærksomme på?

E Ja – helt klart. For mig har kunsten altid været en ledsager. Et venligt væsen, der følger ved vores side og er med til at forme, hvordan vi vokser, hvordan vi har det, hvordan vi forstår os selv. *My Friend the Art* indbyder alle til at blive bevidste om det følgeskab – og til at indgå i det. På en måde tænker jeg, at det ikke handler om, at kunst er noget særligt, der hænger på museer, men at kunsten snarere er den interesse, der brænder inde i hvert enkelt menneskes bryst og sind. Kunst begynder ikke med objekterne – den begynder med interessen for livet. Så alle, der kan finde en ægte begejstring inde i sig selv, er i bund og grund kunstnere. Kærlighed er et andet ord for det. Kærlighed er trangen til at nære og bygge noget op.

S Could the exhibition ultimately be understood as proposing that art, humanity and the world all come from a common substance – and that this shared origin is something we could pay more attention to?

E Yes – very much so. For me, art has always been a companion. A friendly creature that walks alongside us, shaping how we grow, how we feel, how we understand ourselves. *My Friend the Art* is an invitation to recognise that companionship – and to participate in it. Somehow, I think that it's not about art being something special that hangs in museums, but rather that it's the interest that burns inside every person's chest and mind that is the art. Art starts not with the objects, it starts with the interest in Life. So everyone who can find excitement within them is essentially an artist. Love is also another word for it. Love is the urge for nurturing and to build something up.

Sigríður Björnsdóttir and a child communicating in the playroom of the Paediatric Department of St Joseph's Hospital, Reykjavik in 1982. Playing with the sand tray is all-round stimulation for the child, gives the opportunity to create and imagine, and helps the child to communicate with the therapist.

From the book *Art Can Heal*, about the life and work of Sigríður Björnsdóttir, by Ágústa Oddsdóttir

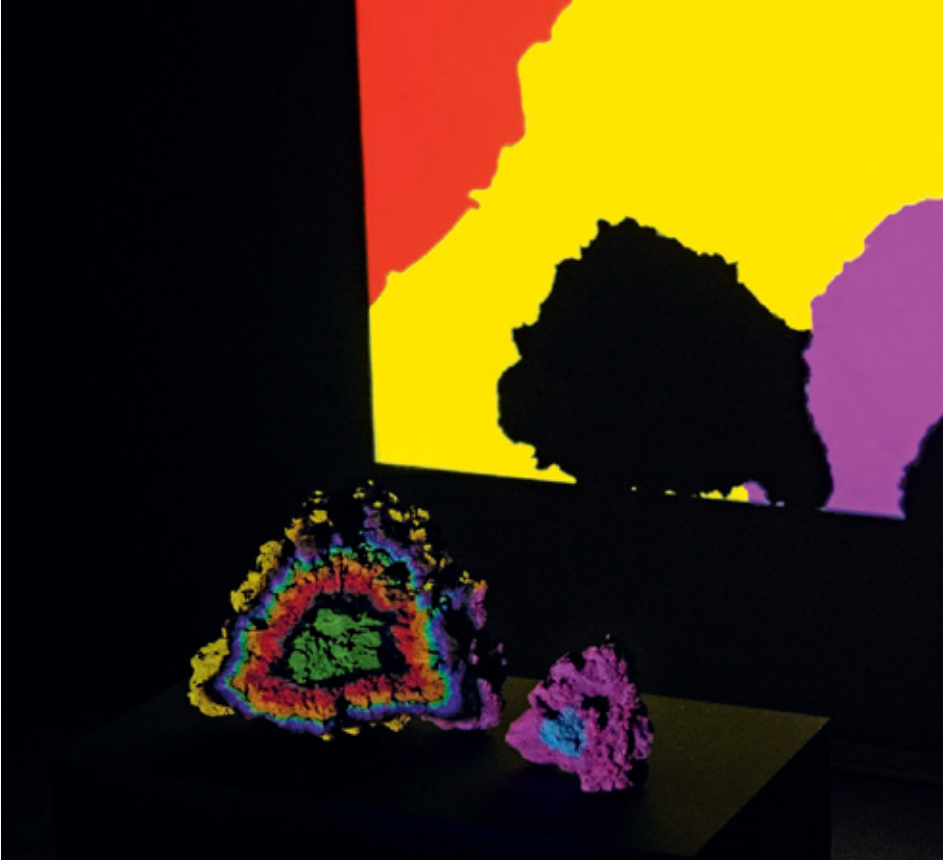
Published by König Books, 2023 Germany

Egill Sæbjörnsson
Pleasure Stones
2008

Installation view from
Backstage Riders Berlin
2011. Curated by Sebastiaan
Schlicher & Lotte møller.
In Courtesy of Isabel Mittag

Photo: Jan Windzus

Egill Sæbjörnsson
Walking Back at Night
2004

Gouache on paper

FLYING WATERS

←
Flying Waters (2021), originally
commisioned by Therme Art, St.
Agnes Church, König Gallery,
2020

→
Flying Waters (2021), originally
commisioned by Therme Art, Sibiu
International Theatre Festival.
2023

Under Copenhagen Light Festival 2026 (30. jan—22. feb) kan du se Egill Sæbjörnssons værk *Flying Waters* (2021) lyse op på Nordatlantens Brygge facade.

Flying Waters projicerer frit strømmende vandstråler, der interagerer med bygningens facade. Kunstværket blev oprindeligt bestilt af Therme Art.

Therme Art er et internationalt kulturinitiativ, der arbejder med kunstneriske og tværfaglige samarbejder inden for kunst, arkitektur og videnskab. Gennem projekter, samtaler og lokale initiativer undersøger Therme Art kulturens rolle i trivsel med fokus på inklusion, bæredygtighed og social sammenhængskraft.

Forlænget åbningstid

Udstillingen *My Friend the Art* har forlængede åbningstider under Copenhagen Light Festival på følgende dage:

12.—14. februar (åbent kl. 10.00-20.00)
19.—21. februar (åbent kl. 10.-20.00)

During the Copenhagen Light Festival 2026 (30 Jan—22 Feb), you can see Egill Sæbjörnsson's work *Flying Waters* (2021) on the facade of The North Atlantic House.

Flying Waters projects free-flowing water jets that interact with the façade of the building. The art work was originally commissioned by Therme Art

Therme Art is an international cultural initiative working through artistic and interdisciplinary collaborations across art, architecture, and science. Through projects, talks, and community-based initiatives, Therme Art explores the role of culture in wellbeing, with a focus on inclusion, sustainability, and social impact.

Extended opening hours

The exhibition *My Friend the Art* will have extended opening hours during Copenhagen Light Festival on:

February 12-14 (open 10.00-20.00)
February 19-21 (open 10.00-20.00)

—Som kunststuderende tilbage i 1990'erne kunne jeg se, at videokunst allerede var blevet bredt accepteret, og jeg spurgte mig selv: Hvad bliver det næste? Svaret var indlysende: computere. Så jeg begyndte at lære, hvordan man kan bruge computere til at lave kunst, og siden har jeg udforsket stort set hver eneste nye bølge inden for computerkunst og spilteknologi – altid i kombination med andre udtryk som tegning, animation, skulptur og musik.

—When I was studying art in the 1990s, I saw that video art had already been accepted, and I asked myself, what's next? And the answer was obvious: computers. So I started learning how to use computers to make art and I have continued exploring pretty much every new wave of computer arts and game technology since then – always combining it with other things such as drawing, animation, sculpture and music.

DK Egill Sæbjörnsson (f. 1973, Island; bor og arbejder i Berlin, Reykjavik og New York) har en kunstnerisk praksis, der går på tværs af mange medier og omfatter både billedkunst, musik, performance og arkitektoniske indgreb. Siden midten af 1990'erne har han været en pioner inden for arbejdet med at integrere digitale teknologier i kunsten. Han kombinerer generative videoprojektioner med fysiske genstande og skaber miljøer i krydsfeltet mellem det virtuelle og det virkelige, det mentale og det materielle. Som en teknologisk videreførelse af maleriet og skulpturen spænder hans værker fra intime museumsinstallationer til store, permanente arkitektoniske bestillingsværker.

En legende tilgang, opbygningen af nye verdener og figurer og en markant humoristisk sans løber som en rød tråd gennem hans kunstnerskab, men hans praksis er samtidig gennemsyret af dybe filosofiske undersøgelser af menneskets og universets beskaffenhed. Ud over installationerne afholder Sæbjörnsson jævnligt performanceforelæsninger, der formidler de konceptuelle rammer bag hans arbejde.

Hans arbejde med musik udgør et andet centralt spor i hans kunstneriske produktion, og hans interesse for fremtidens byggede miljø har for nylig ført til, at han også arbejder med samtidsarkitektur. Hans første boligbyggeri, på i alt 32 lejligheder, er i øjeblikket under opførelse i Reykjavik.

Sæbjörnssons værker er blevet vist internationalt på institutioner som Hamburger Bahnhof – Museum für Gegenwart, Berlin; Moderna Museet, Stockholm; MoMA PS1, New York; Frankfurter Kunstverein; og Nationalgalleriet i Prag. Han repræsenterede Island på den 57. Venedigbiennale, og i 2019 blev han nomineret til Ars Fennica-prisen i Finland.

EN Egill Sæbjörnsson (b. 1973, Iceland; lives and works in Berlin, Reykjavik and New York) is a multidisciplinary artist whose practice bridges visual art, music, performance and architectural interventions. Since the mid-1990s, he has been a pioneer in integrating digital technologies into the arts, combining generative video projections with physical objects to create environments that oscillate between the virtual and the real, the mental and the material. Conceived as a technological continuation of painting and sculpture, his works range from intimate museum installations to large-scale permanent architectural commissions.

Playfulness, character-making, world-building, and a distinct sense of humour run throughout his career, yet his practice is consistently underpinned by profound philosophical inquiry into human and universal existence. In addition to his installations, Sæbjörnsson regularly presents performance lectures that articulate the conceptual frameworks behind his work.

His engagement with music forms another vital strand of his artistic production, while his concern for the future of the built environment has recently expanded into contemporary architecture, with his first residential building – 32 apartments – currently under construction in Reykjavik.

Sæbjörnsson's works have been presented internationally at institutions including Hamburger Bahnhof – Museum für Gegenwart, Berlin; Moderna Museet, Stockholm; MoMA PS1, New York; Frankfurter Kunstverein; and the National Gallery of Prague. He represented Iceland at the 57th Venice Biennale and, in 2019, was nominated for the Ars Fennica award in Finland.

NORDATLANTENS BRYGGE

Nordatlantens Brygge præsenterer skiftende særudstillinger med fokus på samtidskunst og et rigt kulturprogram med alt fra koncerter, foredrag, artist talks og litteraturaftener til årlige festivaler som Nordatlantiske Filmdage, Pakhusstrik og Arktisk Festival.

I 200 år var det store pakhushus fra 1767 et travlt centrum for handel mellem Færøerne, Grønland, Island og Danmark. I dag danner det fredede hus ramme om nordatlantiske kunst- og kulturoplevelser samt restauranten Barr, Færøernes og Grønlands repræsentationer og Islands ambassade.

Butik & Café

I vores hyggelige cafébutik kan du nyde varme og kolde drikke, søde sager og købe nordisk design, bøger, postkort og andre unikke varer fra Nordatlanten.

Medlemskab

Medlemskab af venneforeningen giver gratis adgang til udstillinger, halv pris på ledsager til udstillinger, særpris til arrangementer og rabat i vores cafébutik. Der er også en erhvervsklub til virksomheder.

Skoletjeneste

Nordatlantens Brygge tilbyder spændende og lærerige oplevelser til skoleklasser, som kan blive klogere på Færøerne, Grønland og Island.

Konferencer

Husets attraktive conferenceafdeling faciliterer større møder, selskaber og arrangementer.

Læs mere på nordatlantens.dk

Nordatlantens Brygge

Strandgade 91
1401 København K

Åbningstider

Mandag til fredag 10—17
Lørdag og søndag 12—17

KUNSTOPLEVELSER HELE ÅRET

Imaq, Havið, Havet

Mød havet på kajen i et værk af kunstnerne Jessie Kleemann (GL), Hansina Iversen (FO) og Gudrun Hasle (DK). Kunstværket er en gave til H.M. Dronning Margrethe 2. skænket af regeringen og Folketinget i anledning af Majestættens 50-års Regeringsjubilæum

Tag børnene med

Gå på opdagelse i pakhuset, kosmisk rum og udstillingerne sammen med dine børn. Få en gratis kunstparlør med opgaver og aktiviteter i cafébutikken.

Kosmisk Rum

Træd ind i den færøske kunstner Tróndur Paturssons glaskalejdoskop på kajen og lad dig opsluge af dets uendelige univers. Kunstværket er blevet restaureret i 2023-2024 med generøs støtte fra Ny Carlsbergfondet.

KOMMENDE UDSTILLINGER 2026

Sommer til vinter
21. juni 2026—23. januar 2027

I stueetagen går Alda Mohr Eyðunardóttir i dialog med Helene Nymann i en udstilling, der undersøger hukommelse, krop og selvbestemmelse i krydsfeltet mellem kunst, videnskab og geopolitik. Gennem kortlægning, bevægelse og interaktion aktiveres beskueren i fortællinger om tavshed, fravær og viden, der ikke tidligere er blevet dokumenteret. Udstillingen åbner for nye perspektiver på personlig og kollektiv erindring samt kropsligt nedarvet erfaring. På anden sal præsenterer vi samtidig enestående fotografier af grønlandske ArKaluk Bianco (1921-86), der kaster lys på hverdagslivet i Ammassalik-distriktet i Østgrønland i 1950’erne og 60’erne.

Foto af Alda Mohr Eyðunardóttirs installation *Dráttir* (2025)

FESTIVALER

Nordatlantiske Filmdage
27. feb—9. marts 2026

Se et skarpt udvalg af spillefilm, dokumentarfilm og kortfilm på vores årlige filmfestival med unikke filmoplevelser fra det høje nord – tilsat oplæg, instruktørbesøg og debat.

Christianshavns Bogfestival
28.—31. maj 2026

Kom til forfattersamtaler, oplæsninger og foredrag, når den årlige bogfestival udfolder sig i kvarteret og ikke mindst på Nordatlantens Brygge. Blandt årets hovednavne er islandske Einar Már Guðmundsson.

Pakhusstrik
11.—13. september 2026

Mød flere af Nordatlantens førende garnproducenter og strikdesignere. Få masser af inspiration og rig mulighed for at nørde igennem, når vi afholder vores strikkefestival – med foredrag, underholdning og masser af garnboder.

Arktisk Festival
31. oktober—1. november 2026

Udforsk alle sider af den arktiske verden over to dage – med aktiviteter for både børn og voksne og et bredt udvalg af boder og stande, oplæg og foredrag, der omhandler alt fra kunst og kultur til historie og politik.

ARRANGEMENTER

Koncerter
Hør både pop, rock, jazz og klassisk musik. Ud over intime cafékoncerter med solister og bands fra Nordatlanten præsenterer vi jævnligt kammermusik i pakhusets enestående rammer, ikke mindst ved de klassiske sommerkoncerter i juni måned.

Foredrag & talks

Vi præsenterer jævnligt særlige foredrag og debataftener om alt fra politik til kunsthistorie. Oplev også udstillingsaktuelle kunstnere fortælle om deres værker og arbejde.

Litteratur

I vores litteratursalon NordOrd kan du opleve tidens nordatlantiske forfattere fortælle om deres forfatterskaber og aktuelle bøger. Hør også sprogene mødes i november ved det årlige lyriktræf *Poesi uden grænser*.

Strik – også på kajen

Vi tilbyder strikkeforedrag og workshops året rundt, og i juni fejrer vi altid den internationale *World Wide Knit in Public Day* på kajen.

SKOLETJENESTEN

Nordatlantens Brygges Skoletjeneste er et gratis tilbud for klasser i folkeskole og gymnasie. Vi udbyder en række forløb om Grønland, Island og Færøerne.

Oplev Nordatlanten
0.–3. klasse

Alle sanser tages i brug i mødet med natur og kultur fra Grønland, Færøerne og Island. Eleverne introduceres til de nordatlantiske lande gennem kunst, mytefortælling og mødet med flere af de nordatlantiske dyr i inddragelsen af skind, knogler og tørfisk. Med egne sanser udvikler børnene en bevidsthed om, at der findes lande langt fra Danmark, som vi har en særlig tilknytning til.

Grønlandske myter og åndevæsener
6.–9. klasse

Her lærer eleverne om den inuitiske religion, som inuit praktiserede i Grønland længe inden Hans Egede ankom med kristendommen i 1721. I glaskalejdoskopet Kosmisk Rum hører eleverne myten om Havets Moder, hvorefter vi taler om myters funktion og kendetegn, og hvordan den danske kolonimagt ulovliggjorde inuitisk religion. Til sidst opfinder og illustrerer eleverne nye mytologiske åndevæsener, der knyttes til konkrete problemstillinger fra deres egne liv.

Grønlands kolonisering & Grønlands afkolonisering
Udskoling og gymnasie

Disse to forløb handler om Grønlands historie og relation til Danmark. Gennem øvelser og spil lever eleverne sig ind i en nuanceret gennemspilning af udvalgte historiske begivenheder. ‘Grønlands kolonisering’ fokuserer på kolonitiden, fra 1721 til 1953, mens ‘Grønlands afkolonisering’ fører historien op til nutidens selvstyre. Vi lægger i undervisningen vægt på at der findes forskellige perspektiver og udlægninger af historien om Grønland og kolonimagten Danmark.

Læs mere om alle vores forløb på vores hjemmeside, nordatlantens.dk/skoletjenesten.

